

7

Mối Tình Giữa Lệ Hồng - Anh Kiệt

Lệ Hồng run rẩy cả tay chân, toàn thân đều nóng bừng như lửa đốt.

Nàng chập choạng bước trong đường hầm mờ tối, cố thu hết toàn lực để thoát ra khỏi hầm. Nước mắt nàng ứa ra làm cho con đường hầm bí mật dưới miếu Long vương vụt tối sầm lại... Nàng dùng chân sờ soạng phía trước, giữ lấy thăng bằng rồi chạy tràn tới, bất kể là mình sẽ đến đâu...

Cho đến lúc đụng con đường cùng, Lệ Hồng đưa tay lên đầu, đẩy mạnh nắp hầm sang bên, để leo lên.

Gió lạnh bên ngoài thổi vào miếu, lồng xuống hầm mát rượi làm dịu đi sự nóng bức trong lòng Lệ Hồng. Nàng trấn tĩnh được tâm thần rồi dựa lưng vào sát bệ thờ Long Vương thần nghĩ ngợi...

Ngoài kia, trời đã về chiều. Bóng nắng tan dần trên các hàng cây cỏ thụ. Hoàng hôn xuống chậm chậm, quạnh hiu như lòng nàng hiện tại.

Thế là hết! Đời nàng kể từ đây tràn đầy bóng tối như một đêm không trăng sao. Nàng có ngờ đâu tạo hóa đã dành sẵn cho nàng những cảnh đón đau, khó xử.

Nàng thở dài, lẩm bẫm một mình:

- Thế là cũng xong! Hoa Mai đã lành hẳn rồi, ta còn ở đây làm gì nữa.

Nàng không hiểu bốn năm hôm nay, nàng mù quáng đến không nhìn thấy rõ sự thật. Hay là nàng tự dối mình, cố níu lấy nguồn hy vọng cuối cùng.

Sau buổi họp trong dinh Lữ Quốc Công, nàng cùng Anh Kiệt, Tiểu Lý Bá đưa Hoa Mai về gian hầm ở miếu Long Vương này để tiện việc tạo lập một căn cứ tại thôn Cao Đồng, bảo vệ Thái Tử. Tiểu Lý Bá vừa đến đây, đã lên đường ngay để huy động toàn thể các tổ chức "Phù Kiến Đức, phé Ai vương" cho biết rõ kế hoạch phải thi hành trước tuần trăng tròn.

Anh Kiệt cũng đi sang thôn Cao Đồng, mang mật lệnh của Lữ Quốc Công dâng lên thái tử, để người được biết rõ ngày giờ Hạnh Hoa thôn và vùng Nam Hải cùng nổi lên đánh phá quân triều một lượt.

Riêng Lệ Hồng ở lại miếu Long Vương lo săn sóc Hoa Mai từng phút, cho nàng mau lành bệnh.

Nhờ sự tận tâm của nàng và nhờ các món thuốc bí truyền của Liêu Cốc đạo nhơn nên Hoa Mai thuyên giảm rất nhiều. Các vết thương đã lành hẳn và nàng bắt đầu đi đứng vững vàng như trước...

Lệ Hồng, Tiểu Lý Bá, Anh Kiệt đều hết sức vui mừng. Nhất là Anh Kiệt, chàng biểu lộ sự hân hoan rõ rệt. Nhiều lúc chàng chăm chú nhìn Hoa Mai một

cách tha thiết lạ lùng! Lệ Hồng nhân thấy rõ điều đó, nhưng nàng không muốn tìm hiểu thêm.

Nàng định ninh tình cảm giữa hai người cũng vẫn như độ nào ở Hạnh Hoa thôn vì nàng thường thấy Hoa Mai dè dặt từng lời nói, từng cử chỉ với Anh Kiệt.

Nhưng đến bây giờ thì tất cả sự thật mà nàng vẫn thường phập phồng lo ngại, đã hiển hiện trước mắt...

Nàng không còn muốn nhìn thấy ai nữa hết và chỉ muốn thoát đi khỏi chốn này thôi.

Chiều nay, khi ở dinh Lữ Quốc Công về miếu Long Vương, nàng vô tình chứng kiến được mối tình thâm kín giữ Anh Kiệt và Hoa Mai.

Nàng muốn hét to lên cho tan hết nỗi uất ức trong lòng. Nàng không giận Anh Kiệt, không giận Hoa Mai mà chỉ giận mình đã cố che giấu lấy mình một sự thật, cố nắm níu một nguồn hy vọng mong manh.

Không hiểu sao, nàng vẫn tin tưởng là rồi đây Anh Kiệt sẽ hiểu lòng nàng và sẽ yêu thương nàng bằng mối tình chân thật mà nàng đã trao cho chàng.

Nhưng đến giờ phút này thì thật hết!

Chính mắt nàng đã nhìn thấy Anh Kiệt ngồi bên Hoa Mai âu yếm nhìn nàng. Chính tai nàng đã nghe những lời nói yêu đương của Anh Kiệt thốt ra không phải để nói với nàng mà để nói với Hoa Mai.

Lệ Hồng muốn trốn thật xa, đến một phương trời nào đó để lánh hết những nỗi đau thương cứ dồn dập xảy tới...

Họ đã yêu nhau bao lâu rồi, sao nàng không rõ được?

Nhưng thôi, nàng có tìm hiểu làm gì cũng vô ích. Sự thật đã hiển nhiên như thế rồi: Hai người đã yêu nhau và Anh Kiệt sẽ không bao giờ rõ được mối tình thâm kín của nàng.

Lệ Hồng cố gượng dậy bước ra miếu, lòng lạnh như băng.

Bóng tối đã trùm lên cảnh vật một màu xám sậm, lờ mờ như hơi sương.

Lệ Hồng bước chầm chậm ra vườn.

Trong giờ phút tuyệt vọng này, nàng chợt nhớ tới cha nàng, nhưng khổ thay người không còn bao giờ an ủi nàng được nữa...

Nàng đến trước mộ cha tự dung nước mắt tuôn tràn nàng quỳ thụp xuống nghẹn ngào, nức nở:

- Cha ơi! Cha...

Giữa lúc đó, từ nắp hầm, một bóng người nhô lên, nhìn dáo dác. Bóng đêm đã tràn vào miếu tối om om, mắt có sáng đến đâu cũng không phân biệt được những cảnh vật quanh mình.

Lặng yên một phút, bóng đen ra khỏi hầm rồi lần ra sau miếu.

Bầu trời đầy sao chiếu lờ mờ trên cỏ cây hoa lá trong vườn. Bỗng bóng đen kinh ngạc dừng chân...

Xa xa, phía sau vườn, một bóng người đang quỳ bên mộ.

Bóng đen khẽ thở dài lẩm bẩm:

- Tội nghiệp Lệ Hồng! Không biết đến bao giờ, chị mới hết khổ đau.

Lệ Hồng vô tình không biết có người đang đi về phía mình. Nàng không khóc nữa, ngẩng đầu lên, lâm râm khẩn vái:

- Cha ơi! Cha có linh thiêng xin phù hộ cho con trả được thù cha. Bây giờ, con không thiết sống nữa. Con đã mất hết nguồn an ủi trên đời này thì còn sống cũng bằng thừa.

Đêm hôm nay, con sẽ lên vào hoàng cung để giết Cù Thái Hậu trả thù cha rồi có ra sao cũng mặc.

Bóng đen đứng lại nhủ thầm:

- Tại sao Lệ Hồng bi quan đến thế kia? Ta phải cho Vũ huynh hay mới được.

Bỗng Lệ Hồng đứng thẳng lên khiến bóng đen kinh hoảng, nhảy vọt sang bên nép vào một gốc cổ thụ.

Lệ Hồng quay nhìn về phía miếu, nói nhỏ nhỏ:

- Vũ huynh! Em xin từ giã! Có lẽ không bao giờ anh hiểu được lòng em đối với anh. Nhưng thôi, bây giờ cũng đã muộn rồi. Miễn sao anh và Hoa Mai được nhiều hạnh phúc là em mãn nguyện rồi. Thôi em đi đây...

Bóng đen cảm thấy đôi chân mình run lẩy bẩy và tưởng chừng như mình sắp ngã quy... Hai tay chống vào gốc cổ thụ, bóng đen nhủ thầm:

- Trời! Có thể như thế này sao? Chị Lệ Hồng yêu Vũ huynh. Trời ơi! Sao ta mù quáng đến không nhận thấy điều đó.

Đằng kia Lệ Hồng nói xong đã chạy vọt đi trong bóng đêm.

Bóng đen kinh hoảng, gượng dậy, cất tiếng gọi:

- Chị Lệ Hồng! Chị Lệ Hồng! Đừng đi vội!

Nhưng Lệ Hồng đã biến mình trong đêm, không nghe kịp những lời kêu gọi thất thanh.

Bóng đen kia chính là Hoa Mai. Lúc này thấy mất dạng Lệ Hồng trong gian hầm, nàng lần ra ngoài tìm bạn, không ngờ lại được dịp thấy rõ nỗi lòng thầm kín của nàng thiếu nữ xấu số kia.

Hoa Mai như người từ trên trời rơi xuống đất! Nàng có ngờ đâu chính nàng đã làm khổ Lệ Hồng từ bao nhiêu lâu nay. Chính nàng giết chết nguồn vui sống cuối cùng trong lòng nàng thiếu nữ đau khổ kia.

Thực tâm, nếu Hoa Mai hiểu rõ mối tình thâm kín của Lệ Hồng đối với Anh Kiệt thì có bao giờ nàng đón nhận tình yêu của chàng thanh niên dũng sĩ kia đâu.

Hoa Mai bán loạn cả tâm thần trước một thực tế quá đột ngột. Nàng ngồi xuống bên một Hoàng Đề đốc cố định tĩnh tâm thần.

Bây giờ phải làm thế nào?

Thật không ngờ bỗng dưng nàng đứng trước một tình thế hết sức khó xử.

Phải chi nàng biết trước tâm tình của bạn thì nàng cố lánh xa Anh Kiệt, đâu để tình yêu giữa hai người trở nên sâu đậm như vậy.

Dù sao, nàng cũng không để Lệ Hồng phải đau khổ thêm nữa.

Khi Hoàng Đề đốc tuyệt mạng, đứng trước sự đau đớn của Lệ Hồng, Hoa Mai không cầm được nước mắt và đã nguyện với lòng là sẽ giúp đỡ bạn đến cùng.

Giờ đây nàng không có quyền làm cho Lệ Hồng tuyệt vọng.

Nhưng xa Anh Kiệt, Hoa Mai cũng thấy khổ sở vô cùng. Nàng không ngờ càng ngày yêu Anh Kiệt nhiều hơn. Từ khi lớn lên nàng nuôi trong lòng một sự kiêu căng tuyệt đỉnh.

Nàng khinh thường tất cả những chàng thanh niên, dũng sĩ đồng trang lứa với nàng và cho rằng trong thiên hạ không ai xứng đáng với tình yêu của nàng! Một tay nàng đã làm tan nát bao trái tim hào kiệt.

Nhưng chỉ có Anh Kiệt là làm cho nàng cảm phục tài nghệ, tính tình và mang đến cho nàng nguồn yêu đương vui sống.

Nàng đã thực lòng giao phó cho chàng tất cả sự tin yêu của một thiếu nữ vừa đến tuổi trưởng thành.

Hoa Mai cảm thấy như mình muốn khóc! Tình yêu của hai người êm đẹp như buổi sáng trong vườn. Trước mặt hai người một tương lai rực rỡ đang chờ đón.

Hoa Mai đã xây đắp bao nhiêu ước vọng ở ngày mai và mong mỗi khi thái bình trở lại đất nước, nàng và Anh Kiệt sẽ trở về Hạnh Hoa thôn sống một cuộc đời hạnh phúc giữa cảnh trời rộng núi cao.

Nhưng giờ đây, những hình ảnh tươi đẹp kia mờ dần trong tâm tưởng của nàng. Trong mắt nàng chỉ còn lớn vờn hình ảnh một thiếu nữ đau khổ tuyệt vọng, đang quỳ trước mộ cha, khóc than vĩnh biệt.

Không! Nàng không thể yên hưởng hạnh phúc một mình trong lúc Lệ Hồng không còn tha thiết sống nữa. Nàng nhất định phải hy sinh cho Lệ Hồng, gạt bỏ tình yêu duy nhất của nàng để tạo cho Lệ Hồng niềm vui sống.

Quyết định xong rồi, Hoa Mai đứng phắt dậy, quay nhìn về phía miếu. Trước hết phải làm sao cứu Lệ Hồng đừng để nàng lọt vào hậu cung của Thái Hậu.

Nàng chợt nhớ tới Anh Kiệt đang ở dưới hầm sâu, nên liền chạy vào miếu, lần xuống đường hang.

Vừa đến cửa gian hầm, Hoa Mai đã hét to:

- Vũ huynh! Vũ huynh! Hãy mau cứu chị Lệ Hồng.

Anh Kiệt đang nằm lim dim đôi mắt bỗng nghe tiếng gọi thất thanh vội đứng phắt dậy hỏi:

- Hoa Mai! Chuyện gì thế?

- Chị Lệ Hồng đã lên vào hoàng cung hành thích Thái Hậu. Anh hãy cứu chị mau đi.

Anh Kiệt sững sốt kêu lên:

- Trời! Sao Lệ Hồng lại hành động như vậy?

Hoa Mai lúc ấy đã vào đến bên trong, đứng dựa vào vách nhìn Anh Kiệt, với đôi mắt buồn thảm lạ lùng.

Anh Kiệt không khỏi ngạc nhiên, đến bên Hoa Mai hỏi nhỏ:

- Hoa Mai! Em làm sao thế?

Hoa Mai lùi lại, cố trấn tĩnh lòng mình, để khỏi bật thành tiếng khóc.

Nàng nói:

- Không! Em có gì đâu? Anh nên đến hoàng cung ngay đi... Đừng để chị Lệ Hồng rơi vào tay bọn chúng.

Anh Kiệt nhìn Hoa Mai, cảm thấy một sự khác thường đột ngột hiện lên trong đôi mắt nàng. Nhưng tình thế quá cấp bách, chàng không thể hỏi thêm nữa nên vội bước ra con đường hầm bí mật, để lên mặt đất.

Hoa Mai không còn gắng gượng được nữa, gục đầu vào đôi tay khóc nức nở.

Nàng biết rằng lúc này, nếu Anh Kiệt nắm lấy vai nàng thì nàng không còn đủ sức để xa rời chàng! Có lẽ nàng đã gục đầu vào lòng chàng và quên hẳn Lệ Hồng.

Giờ phút ấy đã qua rồi, hiện tại nàng có đủ lý trí để xét đoán hành động của mình: Nàng nhất định hy sinh tình yêu của mình vì Lệ Hồng đã yêu Anh Kiệt trước nàng và yêu trong sự thầm kín thanh cao.

Nhưng mà nàng không thể nào ở đây được nữa! Nếu Anh Kiệt vẫn ở gần nàng thì làm sao nàng có đủ can đảm để xa chàng?

Hoa Mai nghĩ kỹ rồi, nàng phải rời xa Phiên Ngung một thời gian để quên đi những kỷ niệm yêu đương, dù rất ngắn ngủi giữa nàng và Anh Kiệt.

Nàng chợt nghĩ không biết rồi đây Anh Kiệt có quên được nàng chăng?

Hoa Mai lại thấy mình ngớ ngẩn và đâm ra mâu thuẫn lấy mình!

Đã muốn xa lánh chàng, hy sinh tình yêu cho Lệ Hồng, sao nàng vẫn thấy xót xa khi nghĩ rằng Anh Kiệt sẽ xa nàng mãi mãi và sẽ quên hẳn nàng.

Sau này, ví mà Anh Kiệt có tìm đến nàng để nói lại duyên xưa, chắc chắn Hoa Mai sẽ từ chối và cố khuyên chàng nên trở lại với Lệ Hồng. Nhưng nếu Anh Kiệt sẽ không còn nghĩ đến nàng, Hoa Mai cũng chắc chắn là mình buồn khổ lắm.

Hoa Mai gượng đứng dậy.

Nàng thấy mình cần rời khỏi chốn này trước khi Anh Kiệt trở về. Bệnh tình của nàng vừa thuyên giảm, các vết thương đã lành hẳn, nhưng Hoa Mai vẫn còn yếu lắm.

Tuy vậy, nàng cũng không có quyền nán ná ở đây thêm. Nàng nhất định trở về Hạnh Hoa thôn, nơi mà nàng đã sống qua những ngày thơ ấu êm đềm. Hoa Mai đến bên bàn, thảo một lá thư cho Anh Kiệt, kể rõ duyên cớ vì sao nàng phải ra đi. Nàng khuyên Anh Kiệt biết rõ mối tình thâm kín của Lệ Hồng và khuyên chàng nên quên hẳn mình mà chung sống với Lệ Hồng.

Nàng dặn dò Anh Kiệt đừng bao giờ cho Lệ Hồng biết nguyên do sự ra đi của nàng và yêu cầu chàng từ nay đừng tìm gặp nàng nữa.

Hoa Mai đặt phong thư lên bàn rồi sửa soạn hành trang lên đường.

Đêm đã về khuya, miếu Long vương vắng lặng rợn người, Hoa Mai lên ra công rào, vào bụi cây tìm ngựa rồi thẳng đường về Hạnh Hoa thôn.

Anh Kiệt vừa ra khỏi miếu hoang, liền tuốt thanh kiếm Vũ Linh cầm sẵn nơi tay.

Bóng đêm tràn khắp nẻo, nhưng Anh Kiệt vẫn băng mình đi vùn vụt qua bao mảnh vườn sầm uất, những dinh thự cổ kính để đến hoàng thành.

Trong lòng chàng thật rối như tơ vò. Hành động của Lệ Hồng quá đột ngột, làm chàng không ngờ trước được.

Chàng cũng hiểu rõ sự đau khổ của Lệ Hồng trước cái chết của cha nàng, nhưng qua bao hôm rồi, nàng vẫn bình tĩnh bàn bạc việc quy tụ anh hùng hào kiệt bốn phương thiết lập căn cứ ở thôn Cao Đồng đúng theo kế hoạch của Liêu Cốc bá phụ.

Rồi tự dưng Lệ Hồng đâm ra liêu lĩnh và tự làm chuyện điên rồ.

Chắc có điều bí ẩn chi đây?

Nhìn thái độ của Hoa Mai lúc nãy, Anh Kiệt cũng đoán được đôi phần, nhưng vì quá gấp rút, chàng không thể gạn hỏi nhiều hơn. Giữa Lệ Hồng và Hoa Mai đã xảy ra chuyện gì chăng?

Vô lý, vì chính Lệ Hồng đã sẵn sóc cho Hoa Mai từng ly từng tí khi nàng bị trọng thương, còn Hoa Mai lúc nào cũng tỏ ra kính mến Lệ Hồng kia mà.

Anh Kiệt thật hết sức rối trí. Nếu Lệ Hồng có mệnh hệ nào thì chàng không thể nào chịu nổi? Đối với gia đình Hoàng thúc phụ, chàng chưa trả được ân dưỡng dục thì hai ông bà đã lần lượt qua đời. Bây giờ còn một mình Lệ Hồng, chàng không đủ sức bảo vệ nữa ư?

Mấy hôm nay, Tiểu Lý Bá vâng lệnh Lữ Quốc Công đến Cao Đồi không biết làm gì mà không thấy trở về. Cả công tử Lữ Kỳ cũng biệt dạng luôn.

Công việc tiến hành đến đâu Anh Kiệt không được biết mà cứ phải nằm chờ mãi ở miếu Long Vương. Chàng dự tính đến đêm sẽ vào dinh quốc công để thăm hỏi tình hình.

Không ngờ Lệ Hồng lại gây thêm rắc rối.

Anh Kiệt đứng chân. Hoàng cung đã sừng sững trước mặt với vòng thành kiên cố và những nóc cung cao vọt vọt trên nền trời.

Đến giờ phút này, chàng mới thấy tìm Lệ Hồng không phải chuyện dễ dàng. Hoàng cung bao la rộng lớn, biết nàng vào ngõ nào để chặn nàng lại.

Theo lời Hoa Mai, Lệ Hồng vào cung hành thích Cù Thái Hậu. Chàng chỉ còn một cách là đến đó chờ đợi, họa chăng sẽ gặp được nàng.

Hoàng cung là nơi được phòng thủ kỹ càng nhất vì là nơi ngự của Ai vương và Cù Thái Hậu. Cả đội hộ thành mấy nghìn người, trước kia dưới quyền Hoàn đề đốc ngày đêm túc trực phòng giữ hoàng cung.

Anh Kiệt biết rành rẽ cách thức phòng thủ bên trong là nhờ trước kia, chàng thường theo chân Hoàn Đề đốc ra vào.

Do đó, chàng biết rất rõ những yếu điểm của đội hộ thành nên tin tưởng là mình sẽ vào trong rất dễ dàng.

Chàng nhớ rõ, cứ độ một trống canh là đội hộ thành đi tuần quanh thành hoàng cung năm lần để khảo sát việc canh phòng.

Chúng đi ngựa từng đoàn rần rộ trên con đường lát đá sỏi, ngoài hoàng cung sát mé hào!

Anh Kiệt định vượt vòng thành vào hoàng cung, giữa khoảng canh tuần của hai tốp lính hộ thành.

Trống trên thành đã điểm sang canh hai lâu lắm rồi mà hoàng cung vẫn im lìm phẳng phắc, không một tiếng động hay một ánh lửa chập chờn, chứng tỏ quân sĩ canh gác.

Anh Kiệt không khỏi lạ lùng kinh ngạc. Thế là nghĩa làm sao? Đội hộ thành bỏ việc tuần hành quanh hoàng cung rồi ư? Chàng cố nán lòng chờ vì chỉ sợ mình

vừa qua hào sâu thì bọn chúng đến, hoàng cung sẽ náo động cả lên và Lệ Hồng sẽ bị nguy ngay.

Nửa trống canh đã qua mà Anh Kiệt vẫn không động đậy. Chàng sốt ruột vô cùng vì không biết Lệ Hồng đã ra sao. Nàng đã đến hậu cung của Cù thị chưa hay đã rơi vào tay giặc?

Chàng nghĩ rằng quân hộ thành đã thay đổi cách phòng thủ hoàng cung sớm chừng nào hay chừng nấy.

Anh Kiệt rời bỏ chỗ núp, tiến về phía hào rồi nhún mình nhảy vọt sang bên kia bờ, nép sát vào vách thành... Bỗng có tiếng chân ngựa rầm rộ trên đường đá sỏi và tiếng áo giáp lạch ngựa khua vang.

Anh Kiệt kinh hãi nhủ thầm:

- Chết rồi! Không ngờ ta không may đến thế này

Chàng vội ngồi thụp xuống, nép mình dưới bụi cây, hy vọng chúng sẽ không nhìn thấy mình.

Đoàn người ngựa càng lúc càng đến gần. Tiếng xì xào náo động cả đêm sâu, làm cho Anh Kiệt sửng sốt lạ lùng.

Chàng chú ý thấy một đoàn quân Hán hơn trăm tên, áo giáp chỉnh tề, gương giáo sáng loáng, rảo quanh Hoàng cung như chỗ không người.

Anh Kiệt thầm đoán một chuyện không làn xảy ra ở chốn này.

Đội hộ thành đâu cả rồi, để quân Hán ngang nhiên xâm phạm lãnh vực hoàng cung như vậy?

Đằng kia, quân Hán vẫn vô tình không hay có kẻ đang núp bên vòng thành. Chúng cứ rầm rộ kéo qua...

Đợi cho chúng khuất dạng. Anh Kiệt vội vã phóng mình lên nắm lấy cành cây gié ra trên đầu tường, rồi chuyển mình vào trong.

Chàng rợn người khi thấy dưới chân mình một doanh trại mới dựng lên, mà mới nhìn thoáng qua, chàng cũng biết là của quân binh Hán triều.

Anh Kiệt không còn nghĩ ngợi gì nữa.

Quân Hán đã thay đổi đội hộ thành để giữ lấy hoàng cung. Thế nghĩa là Cù thị đã khởi cuộc chiếm đoạt Phiên Ngung. Chàng giận mình từ mấy hôm nay ở dưới hầm sâu nên không hay biết những biến chuyển lớn lao đến thế.

Tại sao Tiểu Lý Bá không trở về cho chàng biết và Lữ Quốc Công cũng làm ngơ?

Chợt nhớ đến Lệ Hồng, Anh Kiệt nghĩ là dù sao chàng cũng phải cứu nàng trước đã. Anh Kiệt từ từ buông mình xuống đất rồi nhảy vọt vào bóng tối tìm đến hậu cung.

Thỉnh thoảng chàng dừng bước phân định phương hướng, lánh xa những nơi tụ họp của quân Hán rồi lại tiếp tục tìm kiếm.

Một lúc sau, Anh Kiệt đến bên vườn Ngự Uyển, nơi đưa đến cung Cù Thái Hậu.

Chàng nhìn trước, nhìn sau rồi phóng mình qua hàng rào vào trong. Anh Kiệt phân vân lo ngại lắm. Không biết giờ này Lệ Hồng đã vào cung Cù thị chưa? Song chàng chắc chắn lòng nàng chưa hành động gì cả.

Bỗng có tiếng thét trong đêm vắng lặng:

- Thích khách! Bắt lấy thích khách!

Tiếng chuông báo động nổi lên từng chập, khắp nơi trong vườn đèn đuốc vụt cháy sáng lên.

Anh Kiệt kinh hãi nhủ thầm:

- Nguy rồi! Lệ Hồng đã bại lộ rồi.

Chàng rời chỗ núp, chạy thẳng về phía cung, mong tiếp cứu Lệ Hồng.

Bỗng từ trên nóc cung điện, một bóng người nhảy vọt xuống vườn, lẩn nhanh vào các lùm cây.

Tiếng Cù thị the thé trong đêm:

- Thích khách! Thích khách! Vũ sĩ đâu? Nó xuống vườn kia rồi!

Anh Kiệt nhảy vọt tới gần bóng người vừa xuống mà chàng thầm đoán là Lệ Hồng. Nhưng chân chàng vừa chạm đất thì một ánh kiếm bay vút vào ngang hông.

Anh Kiệt kinh hoảng nhảy vọt ra sau, kêu thét lên:

- Lệ Hồng! Anh đây mà!

Thiếu nữ đang lúc nguy cấp không phân biệt được bạn hay thù nên hạ độc thủ. Chừng nghe Anh Kiệt kêu thét lên, nàng vội dừng tay, lộ vẻ vui mừng:

- Trời ơi! Vũ huynh! Sao anh biết em ở chốn này?

Anh Kiệt đáp:

- Hoa Mai đã báo tin cho anh!

- Hoa Mai! Trời!

Lệ Hồng sững sốt kêu lên, nhưng Anh Kiệt đã nói tiếp:

- Em hãy thận trọng! Chúng ta phải thoát khỏi nơi này trước trước đã.

Chàng nắm chặt lấy tay Lệ Hồng chạy theo con đường lúc nãy, định thoát ra ngoài vườn Ngự Uyển.

Nhưng đã trễ lắm rồi, từ bốn phía vườn, bọn vũ sĩ của Cù thị đã bủa vây chặt chẽ.

Anh Kiệt nhìn quanh, khẽ bảo Lệ Hồng:

- Em hãy gắng sức, thế nào chúng ta cũng thoát được.

Chàng nói xong vung kiếm báu lăn xả vào đám vũ sĩ, cố vạch một con đường máu. Lưỡi kiếm trên tay chàng bay vun vút như vũ bão, khiến vũ sĩ tăn mác cả ra.

Giữa khi đó Cù Lạc đã đem quân Hán đến nơi. Bọn chúng tràn đầy cả khu vườn.

Cù Lạc hét bọn vũ sĩ:

- Lùi lại. Đồ ăn hại! Để chúng mặc ta.

Đội vũ sĩ rất uất giận trước những lời hống hách của Cù Lạc, nhưng sợ oai Thái Hậu, họ riu ríu vâng lời...

Cù Lạc cùng bọn vệ tướng đã bước tới, chặn đứng Anh Kiệt và Lệ Hồng.

Anh Kiệt biết rõ cơn nguy đã đến, vội kéo Lệ Hồng trở lại nói nhỏ:

- Thôi nguy rồi! Chúng ta gặp phải viên dũng tướng của Hán triều rồi...

Lệ Hồng nhìn Anh Kiệt nghẹn ngào nói:

- Anh hãy đi ngay, đừng chần chờ nữa, cứ để mặc em đương đầu với chúng.

Anh Kiệt nhìn Lệ Hồng lộ vẻ cảm động:

- Kia em! Sao em nói vậy? Dù sao anh em sống chết cũng có nhau.

Chàng nhìn về phía kẻ địch nói tiếp:

- Nhưng chắc gì bọn chúng thắng nổi ta. Đã đến lúc anh em ta phải trở tài rồi đấy.

Lệ Hồng sung sướng vô cùng. Nàng không ngờ Anh Kiệt vẫn yêu thương săn sóc đến nàng.

Nàng khẽ bảo anh:

- Vũ huynh an tâm! Em sẽ cố gắng hết sức mình.

Giữa lúc đó, Cù Lạc đã truyền vệ tướng vây chặt lấy hai người, rồi hét lên:

- Khốn kiếp! Bậy dám vào đây thì đừng hòng thoát chết!

Hắn nói xong, vung kiếm lướt tới, chém một nhát vào đầu Anh Kiệt nhanh như chớp.

Thanh niên không thèm đỡ, né tránh sang bên rồi nhảy vọt tới lia thanh Vũ Linh ngang cổ họng hắn. Cù Lạc là một viên thượng tướng của Hán triều, dễ gì bị hạ bởi thế kiếm thông thường kia, nhưng cũng kinh hoàng vì sự phản công bất thành linh. Hắn thụt đầu xuống thu kiếm về đâm thốc vào hông kẻ địch.

Anh Kiệt vội uôn mình thoát khỏi đà kiếm rồi nhảy lùi về thế thủ.

Đằng kia, bọn vệ tướng của Cù Lạc như bầy hổ đói tràn vào vây lấy Lệ Hồng. Thiếu nữ không hề nao núng, quay tít thanh báu kiếm bọc lấy toàn thân, biến thành một vòng sáng loáng, đánh bật tất cả những khí giới của chúng.

Bọn vệ tướng rất khiếp đảm tài nghệ của Lệ Hồng, nhưng ý số đông chúng lại lẫn xả vào chém tới tấp làm cho nàng phải chống đỡ luôn tay.

Bên ngoài, quân Tàu kéo đến mỗi lúc mỗi đông. Khắp cả hoàng cung đều được báo động. Số phận của Lệ Hồng và Anh Kiệt như cá nằm trên thớt.

Sự hy sinh của họ cứ mòn dần đi theo thời khắc trôi qua.

Càng giao đấu với Cù Lạc, Anh Kiệt càng thấy kiếm pháp của mình khó hơn nổi hẳn. Viên tướng của Hán triều múa kiếm như rồng bay, chặt chẽ từng thế một, điềm đạm như xoay trở bàn tay.

Anh Kiệt không dám khinh thường nữa, cố giữ lấy thế thủ đợi chờ một sơ hở của kẻ địch là tấn công ngay.

Thanh kiếm Vũ Linh mềm mại bay vun vút trong hơi gió, chiếu tỏa hào quang dưới ánh sáng rực rỡ của hàng nghìn bó đuốc.

Cù Lạc là bậc thượng tướng, từng xông pha trăm trận nhưng ít khi gặp kẻ đối thủ xứng tài như hôm nay. Trong lòng hắn tuy tức giận kẻ địch nhưng không khỏi khiếp phục kiếm pháp của chàng. Cù Lạc không hiểu Anh Kiệt thuộc về môn phái nào mà tài nghệ tuyệt luân... Hắn nghi ngờ chàng là đầu đảng của bọn người khởi loạn.

Sự suy nghĩ băng quơ làm cho Cù Lạc giảm bớt sức tấn công. Anh Kiệt thừa dịp phòng mình tới chém vút vào bả vai của hắn.

Cù Lạc như sực tỉnh, thối bộ, rùn chân, đưa báu kiếm lên đỡ. Vũ Linh kiếm vừa chém xuống gặp thanh báu kiếm của Cù Lạc, chạm mạnh vào nhau, phát ra một ánh lửa xanh ngót ngời.

Cù Lạc té ngời xuống đất, kinh hãi nhìn thanh báu kiếm của mình thấy không hề hấn gì nhưng tay hắn đau buốt tận xương.

Riêng Anh Kiệt lộn nhào ra phía sau mấy vòng, cánh tay tê chùn lại.

Đặc điểm của Vũ Linh kiếm là chém sắt như chém bùn, nhưng gặp phải thanh kiếm của Cù Lạc, nó trở thành vô dụng.

Cù Lạc đã đứng thẳng lên, không tấn công ngay mà quát to lên:

- Khá khen cho đấy!

Dù đang giao đấu với bọn vệ tướng của Cù Lạc, Lệ Hồng vẫn chú ý đến anh.

Khi nàng thấy Anh Kiệt dùng độc kế không hạ được Cù Lạc thì trong lòng rất lo sợ. Tài nghệ của Anh Kiệt không hạ nổi hẳn, thì nàng có ra sức cũng bằng thừa.

Đối với lũ vệ tướng kia, nàng chỉ chống cự cầm chừng, chứ không thể nào đủ sức hạ nổi chúng. Nàng thoát vòng vây rất dễ dàng. Bây giờ thì hy vọng kia cũng tiêu tan mất.

Bọn vệ tướng lúc ấy bỗng khởi cuộc tấn công mãnh liệt hơn.

Lệ Hồng không dám sơ hở một thế kiếm nào. Chúng tấn công rất ồ ạt. Hàng mươi lưỡi kiếm cứ chém sả vào mình nàng.

Anh Kiệt chợt thấy thế nguy của em, nhưng biết làm sao? Chính chàng cũng không thắng nổi Cù Lạc thì cứu Lệ Hồng thế nào được.

Sức lực của hai người cứ giảm dần đi như nguồn hy vọng mong manh. Bây giờ thì khó mong ai đến giải cứu. Dù cho Lữ Quốc Công hay Liêu Cốc đạo nhơn có hay tin cũng đành bó tay.

Anh Kiệt trước nguy cơ đó cố đánh bật lưỡi kiếm của Cù Lạc nhảy vọt đến bên Lệ Hồng.

Chàng bảo em:

- Lệ Hồng! Hãy đứng sát vào anh cầm cự. Dù ta có chết đi cũng có anh có em.

Lệ Hồng cảm động vô cùng và cảm thấy mình là người hạnh phúc nhất trên đời được cùng anh trải qua những giờ phút nguy biến này rồi chết bên nhau thật đúng với nguyện ước của nàng.

Tự nhiên Lệ Hồng chợt nhớ đến Hoa Mai, đến tình yêu của nàng và Anh Kiệt.

Lệ Hồng tự thấy mình ích kỷ. Tại sao nàng cứ muốn Anh Kiệt là của riêng nàng, sống bên nàng, giữa lúc Hoa Mai cũng yêu chàng tha thiết.

Vì mình mà Anh Kiệt mới rơi vào tử địa. Phải chi không có nàng thì hai người hạnh phúc biết bao nhiêu.

Không! Nàng không thể để Hoa mai chịu buồn khổ được. Anh Kiệt phải thoát vòng vây để trở về nhưng làm sao?

Ý nghĩ vừa đột khởi lên trong đầu làm Lệ Hồng liêu lĩnh hơn. Nàng múa tít thanh báu kiếm biến thành đường kiếm bí truyền rồi lần dần kẻ địch.

Bọn vệ tướng của Cù Lạc trước đường kiếm họ Hoàng đề thối lui cả lại khiến Cù Lạc tức giận hét lên:

- Kia! Sao bây không tấn công mãnh liệt hơn, lại để con tiện tỳ tác oai, tác họa như vậy.

Anh Kiệt thấy Lệ Hồng dùng đến đường kiếm bí truyền thì biết rằng nàng đã đuối sức rồi.

Chàng nghĩ rằng mình nên đem hết đường kiếm đã học được của Liêu Cốc đạo nhơn trên Sơn nhai động, thử thách với Cù Lạc một lần rồi chết cũng cam tâm.

Chàng bắt đầu thay đổi lối đánh nhẹ nhàng uyển chuyển hơn, nhưng có vẻ rời rạc làm cho địch thủ hiểu lầm là mình đã đuối sức lắm rồi.

Nhưng Cù Lạc là viên tướng tài và nhiều bí thuật nên không bao giờ khinh địch.

Nhìn thấy Anh Kiệt thay đổi kiếm pháp, Cù Lạc càng thận trọng, dè dặt từng bước tấn thối, từng thế kiếm công, phản.

Chỉ vài hiệp, viên tướng Tàu phải khiếp sợ sự lợi hại của đường kiếm Vũ Linh! Các thế kiếm có vẻ thiếu chặt chẽ và bày ra rất nhiều sơ hở, nhưng khó thể đâm thủng được vào mình kẻ địch... Cù Lạc tấn công vào chỗ nào cũng như gặp phải một bức tường bao bọc, mỗi lần như thế, gã thấy tê buốt cả cánh tay...

Cù Lạc biết mình gặp phải một đường kiếm bí truyền nên cũng đem hết tài sức ra giao đấu. Hắn thay đổi hẳn lối đánh có phần lợi hại hơn nhiều...

Đằng kia, Lệ Hồng cũng sử dụng đường kiếm họ Hoàng một cách kỳ diệu làm cho đám vệ tướng của Cù Lạc phải khiếp vía bay hồn. Thừa lúc Lệ Hồng múa tít thanh báu kiếm biến hóa thành hàng trăm thế kiếm lạ lùng khiến quân Tàu không còn dám xáp đến gần nữa... Nàng vạch được con đường máu, lướt tới rất nhanh và quát bảo Anh Kiệt:

- Vũ huynh! Chúng ta đi thôi...

Anh Kiệt nghe tiếng em, càng tấn công tới tấp vào mình Cù Lạc khiến hắn mất bình tĩnh, thối lui ra sau. Chàng liền phóng mình đến sát bên Lệ Hồng tìm cách thoát chạy...

Nhưng Cù Lạc nào để cho hai người thoát thân dễ dàng như vậy? Quân sĩ của hắn vẫn trùng điệp vây quanh. Bọn chúng tản ra mỗi khi Lệ Hồng, Anh Kiệt lướt tới rồi lại vây bọc kín mít như trước...

Tuy nhiên, hai người cũng tiến dần về phía vách thành bao bọc hoàng cung.

Cù Lạc đã trấn tĩnh trở lại và thấy mình cần tấn công quyết liệt hơn nữa mới bắt sống được kẻ gian. Ông hét lên một tiếng, huy động toàn thể các vệ tướng tràn tới chặn ngang lối ra của Lệ Hồng, Anh Kiệt:

Nhưng giữa lúc đó, tiếng trống từ trên chánh điện vang rền, ba hồi dồn dập.

Cù Lạc chưa hiểu việc chi, vẫn xua quân vây bắt Lệ Hồng.

Đội vũ sĩ, trái lại vừa nghe tiếng trống cấp cứu thì kinh hoảng nên vội chạy vụt đi. Riêng viên tướng cầm đầu bọn chúng lại nhảy vào vòng chiến đấu đến bên Cù Lạc hét lớn:

- Bẩm thượng tướng! Tiếng trống báo hiệu Hoàng thượng và Thái Hậu đang lâm nguy, xin người đem binh cứu giá...

Cù Lạc chợt hiểu ra hiệu lệnh của tiếng trống lúc nãy thì cả kinh, quên hẳn hai kẻ địch, vội kéo các vệ tướng, chạy đi và chỉ để lại vài người giao đấu cầm chừng với Lệ Hồng, Anh Kiệt.

Quân Tàu còn lại, không nao núng chút nào, vẫn xông vào vây chặt lấy hai người.

Lúc nãy nghe tiếng trống dập dồn, Lệ Hồng độ chừng có người đến giúp sức nên hân hoan bảo Anh Kiệt:

- Vũ huynh! Có lẽ Lữ Quốc Công đến cứu bọn ta đó.

Anh Kiệt gật đầu liền đồng tình và càng giao đấu quyết liệt hơn. Lữ vệ tướng của Cù Lạc và đám quân Tàu còn lại không làm thế nào đủ sức cầm cự với hai người nên chỉ một lát sau là loạn cả lên, quân sĩ chạy tán loạn, thân chết ngổn ngang.

Lệ Hồng thấy mình nắm chắc sự sống trong tay nên cố vạch con đường máu đi về phía tường thành.

Anh Kiệt theo sau bọc hậu: Lưỡi kiếm trên tay chàng thật vô cùng lợi hại. Quân Tàu lùi lại thật xa, không còn dám theo đuổi nữa.

Lệ Hồng nhìn lại cả mừng bảo Anh Kiệt:

- Vũ huynh! Nhanh lên đi...

Cả hay không ngờ giữa lúc đó Cù Lạc và các tướng đã quay trở lại trận chiến vì Ai vương và cù thị vẫn bình yên vô sự. Tiếng trống cấp cứu không biết đã do bàn tay bí mật nào gây ra để làm giải vây cho Anh Kiệt và Lệ Hồng.

Quân Tàu thấy chủ tướng trở lại, đều hăng hái trận tới toan bắt sống hai người. Một toán khác đi bộ sát vòng thành đánh ngược trở về.

Anh Kiệt và Lệ Hồng cả kinh chưa biết liệu sao thì một bóng người vụt hiện ra bên góc cây đại thọ, cất tiếng nói:

- Công tử, tiểu thư! Hãy theo tôi mau lên!

Lệ Hồng nhìn lại và kịp nhận ra thái giám Hồ Lý thì cả mừng bảo Anh Kiệt:

- Vũ huynh! Đừng nghi ngờ! Quan thái giám là người của Lữ Quốc Công đây.

Anh Kiệt không chậm trễ một chút, phản công dữ dội hơn, khiến bọn lính Tàu đều ùn ùn chạy ngược trở lại. Xong xuôi, chàng phóng mình theo Lệ Hồng và Hồ Lý thái giám chạy lẫn vào bóng tối của những hàng cây quanh hoàng cung.

Bọn lính Tàu vừa hoàn hồn liền vác đuốc đuổi theo thì thấy mất hút bóng người.

Cù Lạc cũng vừa đến nơi, la hét àm ỹ:

- Khôn kiếp! Có hai tên phản loạn mà không bắt được ư? Hãy đốt đuốc thêm, lùng bắt cho được bọn chúng nó, không thì bay bay đầu.

Bọn vệ tướng và quân sĩ thất kinh hồn vía, túa ra lục lọi từng góc cầu, từng bụi rậm, nhưng Anh Kiệt và Lệ Hồng như hai bóng ma biệt tâm biệt dạng. Chúng lục soát một lúc không thấy động tĩnh gì, đành chịu cho tướng Cù Lạc la hét suốt đêm.

Riêng Cù thị nằm trong phòng riêng, bên ngoài có bọn võ sĩ canh gác nhưng vẫn nom nớp lo sợ, không biết kẻ thích khách sẽ xuất hiện bao giờ.

Liên tiếp mấy đêm rồi, kẻ lạ mặt đều lên vào hoàng cung và lọt vào phòng riêng của Thái Hậu như chỗ không người. Cù thị cảm thấy hàng vạn quân binh của Cù Lạc cũng không thể nào bảo vệ được sinh mạng mình. Đây cũng là lần đầu tiên bà cảm thấy ghê sợ tài nghệ xuất quỷ nhập thần của đám người phản loạn...

Đợi cho bọn lính Tàu kéo nhau đi rồi, thái giám Hồ Lý mới đưa Anh Kiệt, Lệ Hồng rời khỏi chỗ núp, dưới bóng một cây đại thụ.

Hồ Lý rất thông thuộc đường lối trong hoàng cung, nên đưa hai người đi lẩn vào những con đường sau hậu cung, đến một ngách nhỏ ẩn thông ra ngoài vòng thành.

Viên thái giám chợt quay lại bảo Anh Kiệt và Lệ Hồng:

- Công tử và tiểu thư nên thoát khỏi vòng thành sớm chừng nào hay chừng nấy. Đêm nay, thế nào Cù thị cũng cho lục xét khắp tam cung, lục viện để tìm hai người.

Anh Kiệt nắm lấy tay Hồ Lý nói:

- Đa tạ ơn cứu tử của thái giám.

Lệ Hồng nhìn về phía hậu cung khẽ nói:

- Ai đã lên vào cung trợ giúp chúng ta mà mãi không thấy xuất hiện? Có phải chẳng họ đã lọt vào tay quân Hán rồi?

Hồ Lý vội đáp:

- Tiểu thư chớ bận tâm. Lúc nãy vì tình thế quá nguy ngập nên tôi đã liều đánh trống báo động cho chúng náo loạn lên, ta dễ bề trốn đi...

Lệ Hồng nhìn Hồ Lý, thâm cảm phục sự nhanh trí của người.

Anh Kiệt khẽ bảo:

- Chúng ta đi thôi.

Hai người cúi chào Hồ Lý một lần nữa rồi theo con đường ngách thoát ra ngoài. Cả hai phóng mình qua hào sâu chạy vụt đi trong đêm, thẳng về phía kinh thành.

Thoát khỏi chôn hiềm nguy rồi, Lệ Hồng mới nhớ lại những hành động của mình... Nàng không ngờ mạng số của Cù thị còn dài như thế. Nàng đã lên được vào cung ác phụ, nhưng lại đụng nhằm chiếc khánh đồng làm cù thị thức giấc.

Nếu cẩn thận hơn, nàng đã trả được thù cha và phá vỡ kế hoạch của vua Hán toan mượn tay Thái Hậu làm điều đứng nước Nam.

Biết đâu nàng đã gục ngã dưới lưỡi kiếm của Cù Lạc, sau khi đã trả xong thù cha, nợ nước và mang theo lòng một một tình tuyệt vọng! Chứ như bây giờ, có trở lại miếu Long Vương, nàng lại vẫn âm thầm khổ đau như trước!

Nhưng Lệ Hồng không khỏi phân vân: Làm sao Hoa Mai biết được nàng lên vào hoàng cung? Nếu vậy, Hoa Mai đã hiểu rõ tâm tình của nàng rồi ư?

Lệ Hồng liếc nhìn Anh Kiệt và thấy chàng vẫn đăm đăm nhìn ra phía trước, không lộ vẻ gì khác lạ. Trong đầu Lệ Hồng lúc bấy giờ, rất nặng nề với những ý nghĩ không đầu.

Nàng nhủ thầm:

- Nếu Hoa Mai hiểu được mối tình thâm kín của mình, thì còn mặt nào mình nhìn nàng và Vũ huynh được nữa.

Nàng muốn hỏi Anh Kiệt một vài lời về Hoa Mai, nhưng nhìn vẻ mặt trầm lặng của chàng, nàng lại thôi...

Hai người đã thoát khỏi vùng hiểm nguy xa lắm rồi và đã về gần đến miếu Long Vương.

Anh Kiệt bỗng đi chậm lại nhìn Lệ Hồng hỏi:

- Em! Em nghĩ thế nào mà tự mình hành thích Cù thị?

Lệ Hồng bước chậm theo anh, nhìn xuống đất không đáp, trong lòng hồi hộp vô cùng. Anh Kiệt đã thấu rõ nỗi yêu đương thâm kín của nàng chưa? Chàng hỏi thế để làm gì?

Thấy Lệ Hồng vẫn yên lặng, Anh Kiệt lại nói, giọng buồn bã hơn:

- Thúc phụ chẳng may qua đời! Anh em ta trợ trợ ở trên đời này, dù sao cũng phải có nhau. Trước khi hành động việc gì, em cũng nên bàn qua với anh... Nếu rủi mà em có mệnh hệ nào thì...

Anh Kiệt ngừng lại không nói hết câu vì chàng thoáng nghe tiếng nức nở nghẹn ngào của Lệ Hồng bên cạnh.

Thiếu nữ không cầm được nước mắt với những lời nói chân thành của Anh Kiệt và nàng cảm thấy mình yêu thương chàng hơn bao giờ hết.

Phải chi Anh Kiệt hiểu được lòng nàng thì nàng đâu có đau khổ như thế này...

Anh Kiệt kinh ngạc nhìn Lệ Hồng hỏi nhỏ:

- Lệ Hồng! Sao em lại khóc? Có điều gì bí ẩn mà em không nói được với anh ư?

Lệ Hồng ngược mặt nhìn anh toan thốt ra những lời thâm kín chôn giấu tự đáy lòng từ bao nhiêu năm nay, nhưng không hiểu sao nàng lại câm lặng, cổ họng như

nghe lại. Hình ảnh Hoa Mai quần quai trên tai Anh Kiệt đột nhiên hiện ra trước mặt nàng.

Không! Nàng không có quyền phá vỡ mối tình của Hoa Mai và Anh Kiệt. Nàng đã nguyện hy sinh tình yêu của mình cho bạn thì phải giữ vẹn đến cùng.

Nàng cố gắng lắm mới đáp được lời Anh Kiệt:

- Em nào có điều gì giấu giếm anh đâu? Em khóc vì hối hận đã làm anh phải lo lắng và suýt chút nữa gây nên tai họa.

Anh Kiệt nhìn em, nghi ngờ Lê Hồng còn che giấu một sự gì! Chắc chắn nàng không vì hối hận việc đã làm mà nức nở lên như thế?

Hay là giữa nàng và Hoa Mai đã xảy ra chuyện không lành! Anh Kiệt toan hỏi Lê Hồng thì nàng đã cất giọng ngập ngừng:

- Làm sao chị Hoa Mai biết em vào hoàng cung mà bảo anh đến giải cứu như thế anh?

Anh Kiệt đáp:

- Anh cũng không rõ! Lúc các em lên trên miếu thì anh nằm nghỉ dưới hầm, bỗng dung Hoa Mai chạy xuống báo tin chẳng lành, anh vội đi ngay.

- Trời!

Lê Hồng buột miệng kêu lên! Hoa Mai đã nghe hết những lời khẩn vái của nàng bên mộ cha rồi ư? Anh Kiệt nghe tiếng kêu của Lê Hồng càng ngờ vực hơn. Nhất định đã xảy ra việc gì giữa hai người. Nhưng tại sao cả Lê Hồng và Hoa Mai đều không muốn thổ lộ cùng chàng?

Riêng Lê Hồng, từ lúc nghe Anh Kiệt nói rõ chuyện thì có vẻ bồn chồn lo lắng. Nàng có linh cảm một sự không lành đã xảy ra ở miếu Long Vương! Hoa Mai đã hành động thế nào khi biết được nàng yêu Anh Kiệt?

Một ý nghĩ vụt hiện ra làm nàng lo sợ.

Nàng quay phắt lại bảo Anh Kiệt:

- Chúng ta nên về ngay miếu Vũ huỳnh ạ!

Rồi không đợi Anh Kiệt bằng lòng nàng vội băng mình đi vùn vụt. Anh Kiệt đành phóng mình đi theo.

Tuy đi thật nhanh, như đôi mắt Lê Hồng vẫn nhìn thẳng ra phía trước... Đột nhiên một bóng người từ xa chạy vụt tới thật nhanh...

Không kịp nép mình sang bên để tránh, Lê Hồng đành dừng lại giữ thế thủ, Anh Kiệt vội rút kiếm ra để phòng bất trắc...

Bóng đen cũng vừa thấy bóng hai người nhưng hấn không lộ vẻ sợ hãi mà điềm nhiên tiến tới...

Có tiếng hỏi vang lên trong đêm:

- Phải Vũ huynh và Lê Hồng hiền muội chăng?

Nghe tiếng Tiểu Lý Bá, Anh Kiệt hết sức vui mừng vội đáp:

- Vâng! Các đệ đây! Đại huynh đi đâu vậy?

Tiểu Lý Bá đến gần hai người, trầm ngâm một lúc rồi bảo:

- Đệ mới vừa về miếu thì biết tin hai người đang ở hoàng cung nên vội đến ngay.

Anh Kiệt nói:

- Đại huynh đã gặp Hoa Mai hiền muội chứ gì?

Tiểu Lý Bá nhìn vào mặt chàng đáp:

- Không! Hoa Mai đã đi rồi!

Lê Hồng sững sốt kêu lên:

- Trời! Hoa Mai đã đi rồi!

Nói xong, nàng chạy vụt về miếu Long Vương giữa sự ngạc nhiên của Anh Kiệt.

Chàng hỏi Tiểu Lý Bá:

- Hoa Mai hiền muội đi đâu vậy? Hiền muội còn yếu lắm, sao đại huynh không ngăn lại?

Tiểu Lý Bá nhìn bạn thương hại và nghĩ rằng Anh Kiệt chưa hay biết gì hết. Chàng lấy một phong thư trao cho Anh Kiệt rồi nói:

- Đây là chuyện riêng của Vũ huynh, đáng lý ra đệ không nên bàn vào, nhưng đệ chỉ khuyên Vũ huynh một lời trước khi quyết định một việc gì. Vũ huynh nên hỏi lòng mình trước đã. Đừng nên vì sự thương hại mà hành động rồi sẽ ân hận suốt đời.

Anh Kiệt cầm phong thư, sững sờ trước những lời khuyên của Tiểu Lý Bá thì chàng đã nắm vai Anh Kiệt bảo:

- Vũ huynh hãy đọc kỹ phong thư này rồi chọn lấy một quyết định: Đệ đến dinh Lữ Quốc Công và sẽ trở về ngay.

Tiểu Lý Bá nói xong, phóng mình đi vùn vụt, trong khi trời rặng sáng. Anh Kiệt nhìn theo bạn, trong lòng rất bàng khuâng.

Bóng tối tan dần. Trên các ngọn cây, sương mù vẫn còn vất vưởng và chỉ chờ ánh sáng hồng lên là tan biến đi ngay.

Anh Kiệt mở thư ra, đọc những nét chữ lò mờ dưới ánh sáng bình minh vừa ló dạng:

"Vũ huynh nhã giám,

Khi vũ huynh trở về đến ngôi miếu này thì em đã đi xa lắm rồi, đi trong sự bình lặng của tâm hồn.

Vũ huynh chắc phải ngạc nhiên vì sự ra đi quá đột ngột của em và những lời hứa hẹn với nhau phải chăng chỉ ở chót lưỡi đầu môi?

Không! Nếu Vũ huynh hiểu rõ nỗi lòng em, Vũ huynh sẽ không bao giờ nghĩ thế!

Em đã lạy trời giúp em đủ can đảm trước mặt anh. để em khỏi phải ngã vào lòng anh lúc này! Và trời đã phù hộ em.

Bây giờ thì lòng em bình tĩnh lắm và có thể nói rõ với anh vì sao chúng ta phải rời nhau, khi mà lòng em không muốn.

Vũ huynh.

Anh có biết không? Chúng ta đã yêu nhau trên sự đau khổ của một người, một người yêu thương nhất của chúng ta. Anh có ngờ đâu chị Lệ Hồng đã yêu anh từ bao lâu nay, trong sự thâm kín thanh cao...

Anh Kiệt ngừng đọc. Chàng cảm thấy như xây xẩm cả mặt mày. Chàng đứng dựa vào gốc cây và ngược nhìn lên nền trời xanh, đầy ánh sáng.

Chàng khẽ lắm bả một mình:

- Lệ Hồng! Trời ơi! Có thể như thế này sao?

Chàng cảm thấy như có một sự gì sụp đổ trong lòng và làm đảo lộn tất cả những ý nghĩ của chàng. Anh Kiệt nhắm mắt lại, nghiền chặt răng cho lòng bớt sôi nổi.

Những dư âm của mấy tiếng "Lệ Hồng, Lệ Hồng" vẫn vang lên bên tai...

Chàng cúi đầu đọc tiếp bức thư của Hoa Mai:

"Chắc anh không ngờ và riêng em cũng không bao giờ nghĩ đến! Có lẽ trong những lúc thương nhau, chúng ta đã mù quáng mà không nghĩ đến sự xót xa của chị..."

Đêm hôm nay, tình cờ em bắt gặp Lệ Hồng quỳ bên một Hoàng thúc phụ mà van vái với những lời tuyệt vọng... Và chị đã quay nhìn vào miếu để từ giã Vũ huynh, người mà chị đã yêu thương từ thuở nhỏ...

Chị đã ra đi và em đã xuống hầm gọi anh đi cứu chị.

Em cũng biết giữa lúc này lòng chị đang tan nát toi bời mà thật tình em chẳng hơn gì!

Nếu khi này, anh đến gần bên em chút nữa thôi thì Vũ huynh ơi, em không còn đủ can đảm để hy sinh.

Bây giờ thì em đã quyết tâm rồi. Em mong anh hành động một cách bình tĩnh như em...

Chúng ta cảm mến nhau nào có bao lâu mà tình yêu còn đậm đà đến thế ấy thì đủ biết chị Lệ Hồng đã phải đau khổ đến bực nào.

Chị đã khổ nhiều rồi. Ta không có quyền làm cho chị khổ hơn.

Và lại, nếu cân nhắc tình yêu giữa em và Lệ Hồng thì chị xứng đáng với anh hơn, nên em xin đi cho vẹn nghĩa, vẹn tình...

Vũ huynh, anh đừng nghĩ rằng đây là một sự hy sinh mù quáng. Không đâu! Em đã suy nghĩ thật kỹ và nghĩ trong lúc tâm hồn bình thản.

Em chỉ xin anh một điều là đừng tìm kiếm em vô ích và cũng đừng bao giờ cho chị Lệ Hồng hiểu rõ chuyện này!."

Đưa em gái của anh

Hoa Mai kính bút

Anh Kiệt xếp phong thư lại, thờ dài.

Lòng chàng rối như mối tơ vò.

Chàng không ngờ mình đứng trước một tình thế khó xử thế này.

Có bao giờ chàng nghĩa là Lệ Hồng yêu mình với tình yêu khác hơn tình yêu ruột thịt giữa anh em?

Chàng vụt nhớ lại thái độ khó hiểu của Lệ Hồng từ trước đến nay, và chàng nhận thấy rõ tình yêu của nàng đối với mình.

Sự giận dữ của Lệ Hồng ngày xưa ở trong vườn nhà Hoàng Đề đốc khi chàng định quay về Hạnh Hoa thôn. Sao chàng không hiểu là do lòng yêu phát hiện!?

Và trên đời hoang Hạnh Hoa thôn, sự buồn khổ của nàng sao không làm cho chàng chú ý đến?

Thực ra, Anh Kiệt nào phải đâu không biết rung cảm trước tài sắc của Lệ Hồng, nhưng giữa hai người lúc nào chàng cũng thấy có bức tường "Ruột thịt" ngăn cách! Dù cả hai không cùng cha mẹ, nhưng hai người đã sống chung từ nhỏ đến lúc trưởng thành.

Ánh nắng đã lên từ lâu rồi! Bầy chim riu rít trên cành lá, rộn rã trong buổi sáng đẹp trời.

Nhưng Anh Kiệt không buồn nhìn cảnh vật mà chàng chỉ lo sợ là mình đã ngồi ở giữa đường quá lâu! Nếu quân tuần phòng của Cù Lạc kéo đến đây thì làm sao khỏi lộ dạng.

Chàng xếp thơ bỏ vào trong áo rồi rào bước đi nhanh về phía miếu Long Vương.

